

е положена отъ тракиеца Аристотель въ IV вѣкъ преди Христа: „нищо не е въ ума, което не е било въ сѣтивата“, се развива презъ срѣднитѣ вѣкове въ емпиризма на Р. Беконъ, на Джонъ Локъ, въ възроднитѣ научни учения на енциклопедиститѣ, натуръ философитѣ презъ XVIII вѣкъ докато стига до научната философия, позитивизма на Огюстъ Контъ въ Франция — и до еволюционния реализъмъ на Хербертъ Спенсеръ въ Англия, презъ XIX вѣкъ. Природно склоненъ къмъ тоя мирогледъ, той го усъвършенствува съ учението си въ Атина и Италия, дето слушалъ професори — видни учени френци, нѣмци, италиянци. Не е чудно, че неговитѣ научно-философски убеждения иматъ много общо не само съ познатитѣ тогава идеи на Ламаркъ и Контъ, но и съ ония едва още известни въ това време (около срѣдата на XIX вѣкъ) на Дарвинъ и великия Х. Спенсеръ.

Вѣренъ на този мирогледъ Селимински е патриотъ и родолюбецъ, защото е за самостоятелност на народитѣ; той е сжщевременно хуманистъ — за единение на самостоятелнитѣ народи въ името на великата общочовѣшка цель: напредъкъ къмъ всеобщо благо, щастие, къмъ която трѣбва да се стреми и нашиятъ народъ; той е славянолюбецъ, защото естествениятъ, еволюционенъ пжтъ къмъ единение на нашия народъ съ другитѣ води преди всичко чрезъ такова съ сроднитѣ славяни. „Колкото нашиятъ народъ повече се сближава и по-тѣсно свързва съ другитѣ, а особно съ тия отъ славянски произходъ, толкова повече той намира съчувствие и подкрепа за благоденствието си“, казва С-ски въ своята „Политична изповѣдь“ (т. 10) Сближението на народа ни съ другитѣ ще стане чрезъ новитѣ общонародни придобивки на всѣко просвѣтно-нравствено и културно економично възраждане, което по еволюционенъ пжтъ ще доведе до извоюване политична свобода, пакъ чрезъ революция, но економически и нравствено подготвена, защото, казва С-ски, историята доказва, че тиранитѣ никога не сж отстѣпили доброволно властта. Така Селимински, като теоретикъ на Възраждането ни, свързвайки го съ общочовѣшкия напредъкъ, проповѣдва и прилага истини, които сж винаги съвременни и иматъ цена, както за миналото, тѣй и за сегашното и бждещето развитие на всѣки народъ изобщо. Дѣлата му винаги сж съответствували на убежденията и чувствата му къмъ народа, отъ когото никога не се е отчуждавалъ. Либераленъ демократъ, общественикъ по призвание, той ни удивява съ своето челолюбие,